

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie skargi M. S.A. o stwierdzenie niezgodności  
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.  
z dnia 14 czerwca 2012 r., wydanego w sprawie  
z powództwa M. S.A  
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi [...]o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2015 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Powódka „M.” SA wystąpiła ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z 14 czerwca 2012 r., którym oddalona została jej apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w P. oddalającego jej powództwo przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi [...] w sprawie o zapłatę kwoty 49.792,59 zł z odsetkami ustawowymi od wytoczenia powództwa. Powód dochodził tej kwoty jako poręczyciel za zobowiązania pozwanego wobec Spółki V. SA,

Zgodnie z art. 424<sup>1</sup> § 1 *in fine* k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dopuszczalna jest jedynie wówczas, gdy zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na skarżącym, o czym stanowi art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarżąca wskazała, że od wyroku Sądu Okręgowego z 24 stycznia 2014 r. z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie przysługiwała skarga kasacyjna i brak jest podstaw do wystąpienia ze skargą o wznowienie postępowania zakończony tym wyrokiem. W tym zakresie stanowisko skarżącej nie budzi wątpliwości.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest uprawdopodobnienie szkody, którą poniósł w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarga nie jest środkiem, który by mógł zapobiec szkodzie, gdyż jej uwzględnienie nie prowadzi do wzruszenia zaskarżonego nią orzeczenia, a co najwyżej stanowi prejudykat dla procesu o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego wyroku. Przesłanką jej dopuszczalności nie jest zagrożenie szkodą, ale jej wyrządzenie i to tę przesłankę, nie zaś zagrożenie szkodą, skarżący ma obowiązek uprawdopodobnić (art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c.).

Zgodnie z ustalonym w orzecznictwie poglądem, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego

wyvodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Ze skargi wniesionej przez powódkę nie wynika natomiast, żeby na skutek wydania wyroku z 24 stycznia 2014 r. poniosła szkodę w rozumieniu przytoczonym wyżej. Powódka stwierdziła bowiem, że szkoda wyrządzona jej przez wydanie tego wyroku polega na: 1) obowiązku zwrotu na rzecz Spółki V. SA prowizji operacyjnej, należnej w związku z poręczeniem (2.752,29 zł) i następnie spłatą zobowiązań objętych pozwem (924,33 zł), co łącznie wynosi 3.676,62 zł; 2) obowiązku poniesienia kosztów wpisów sądowych za obie instancje w łącznej wysokości 4.980 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł; 3) obowiązku zapłaty przez skarżącą na rzecz pozwanego kosztów procesu w łącznej wysokości 3.750,73 zł. Gdy chodzi o pierwszy ze składników szkody, to powódka odwołała się do złożonej do akt sprawy umowy o współpracę w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń z 2 marca 2011 r. oraz dokumentu „wyliczenia do płatności” z 28 kwietnia 2011 r., natomiast wystąpienie pozostałych elementów składających się na poniesioną przez nią szkodę wykazywała dowodami poniesienia opłat i wezwaniami o ich uregulowanie.

Objaśnienie związku pomiędzy szkodą w kwocie 3.676,62 zł a treścią zaskarżonego wyroku powódka ograniczyła do stwierdzenia, że „istnieje związek między szkodą związaną z utraceniem przez nią prowizji naliczanej na podstawie § 2 oraz § 4 umowy poręczenia, która w związku ze stwierdzoną przez Sąd nieważnością umowy przypada do zwrotu na rzecz dostawcy, tj. spółki V. SA. Wysokość prowizji przypadającej do zwrotu, a określonej w § 4 umowy wynika wprost z dokumentu wyliczenia do płatności z 28 kwietnia 2011 r., natomiast wysokość prowizji określonej ogólnie w § 2 umowy (300.000 zł) została doprecyzowana poprzez proporcjonalne odniesienie ogólnej kwoty poręczenia do poszczególnych zakładów opieki zdrowotnej, których łączna ilość wynosiła 109” (s. 4 skargi). Żadnych innych stwierdzeń i dowodów odnoszących się do szkody w jej majątku, postaci, w jakiej wystąpiła oraz jej związku z wydaniem wyroku z 24 stycznia 2014 r., powódka w skardze nie zamieściła. Zacytowane stwierdzenia powódki dotyczą jej relacji z osobą trzecią wobec stron postępowania

w sprawie, w której zapadł zaskarżony wyrok. O ile powódka uważa, że powaga rzeczy osądzonej wyroku wydanego 24 stycznia 2014 r. obejmuje także spółkę V. SA i jej relacje umowne z tą spółką, chociaż nie była ona stroną postępowania w sprawie zakończonej przez wydanie tego wyroku, to powinna wskazać na podstawy przypisania orzeczeniu tego rodzaju rozszerzonej skuteczności.

Koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. m.in. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06; z 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, z 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13).

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca nie uprawdopodobniła, by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia jej szkody. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup>, art. 424<sup>12</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.